

www.omkonst.com:

Ett underland för förundrade

Amalia Årfelt, Utställningsstipendiat - Konstakademien, Galleri Öst, Stockholm, 6/10 - 11/11 2018

Text: Leif Mattsson

Installationsvy © Amalia Årfelt (Klicka på bilden för hög upplösning)

Att kliva in i Amalia Årfelts utställningsrum på Konstakademien är som att ta det första trevande steget in i en fullständigt främmande värld, en exotisk djungel fylld av sällsamma växter och fabelliknande djur. Men det är snarast sagans eller vakendrömmens menageri man möter. Verklighetens trista banaliteter sköljs bort redan vid entrén som av ett friskt vårregn.

Till den aktuella stipendiatutställningen presenterar Amalia Årfelt en mängd nya verk, många av dem i ett betydligt större format än hon tidigare visat. Dessutom bjuder hon på en frikostighet vad gäller antalet målningar och skulpturer, flertalet samlade i ett slags öar av koloristisk intensitet med en mycket speciell empatiförmedlande bildpoesi. Det är inte lätt att värja sig; det smittande inre leendet förmedlas som en värmande solskensgåva.

Panter © Amalia Årfelt

Installationsvy © Amalia Årfelt (Klicka på bilden för hög upplösning)

Amalia Årfelt ansluter sömlöst till den rika tradition av svensk naivism och såringskonst som 1900-talet så givmilt bjudit på. Hennes angreppsmetod är bildspråkligt mycket medveten, och delvis också uppdaterad i förhållande till föregångarna.

I katalogtexten refererar Ann-Marie Tung Hermelin logiskt nog till en av de absoluta huvudfigurerna inom den internationella naivismen, tullnären Henri Rousseau. Och det är nog rimligen där någonstans man bör söka urkällan till Årfelts fabelliknande formspråk.

Balansgången mellan en trovärdig förmedling av det ömkansvärda, och det entydigt söta, är sällsynt svårbemästrad. Amalia Årfelt klarar den akten med behärskad finess. Mycket beror det på att hennes antropomorfa figurer knappast är just entydiga; i deras predikament finns alltid någonting mer, ett slags anomali som skorrar befriande.

Om det ur fabeldiktaren La Fontaines didaktiska vishetshistorier gick att dra kloka slutsatser, så kan man glömma det när det gäller Amalia Årfelt. Här skrivs anekdoterna oss inte på näsan. Figurerna spelar inte rollen av överlastade symboler i ett metaforiskt lärdomssystem. De bara existerar, i sitt egendefinierade och djupt klangrika underland.

Stockholm 2018-10-09 © Leif Mattsson

Konstakademien, Stockholm | Omkonsts startside

Dela med andra |

Dela artikeln via Facebook: [Omkonst Facebook](#)>>

Vill du kommentera artikeln maila till redaktion@omkonst.com

Rovfågel på stubbe © Amalia Årfelt

Bagge på kulle © Amalia Årfelt